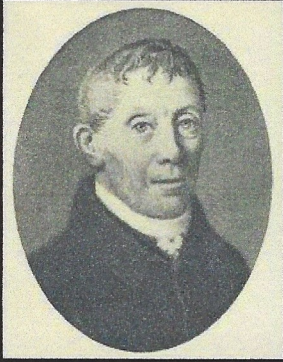

Sören Kierkegaard (1813-1855)

Kierkegaard
1813-1855

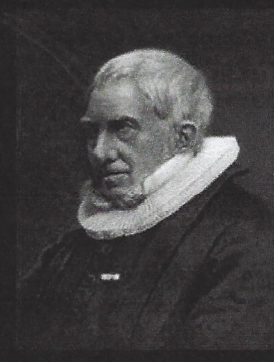

Mikael Pedersen Kierkegaard
Søren's Father 1756-1838

Ane Sørensdatter Lund
Søren's mother 1768-1834

Peter Christian Kierkegaard
Mikael's eldest son 1805-1888

Maren Kierkegaard
1797-1822 sister

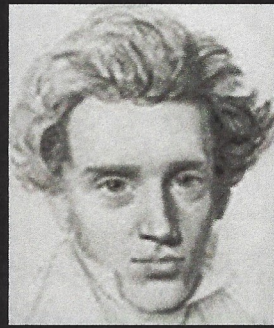
Nicoline Kierkegaard
1799-1832 sister

Søren Michael Kierkegaard
1807-1819 brother

Niels Kierkegaard
1809-1833 brother

Petrea Lund 1801-1834
Søren's youngest sister

Søren Aaby Kierkegaard
1813-1855

Regina Olsen

I

Toen was het, dat de 'aardbeving', waarvan hij in zijn dagboek spreekt, geschiedde, dat het verschrikkelijke gebeurde: hij leerde in de vader, die hij bewonderde en vereerde, de zondaar kennen – doch zijn liefde verflauwde niet, ze werd hartstochtelijker door zijn smart, dieper, donkerder door meegevoel. Nu zag hij zichzelf als Salomo, de zoon van David en Bathséba en hij denkt zich sidderend het ogenblik in dat Salomo de schuld zijns vaders vernam.

'Is daar,' vraagt hij zich af, 'een liefdessmart, gelijk aan die, zich over zijn vader te moeten schamen, voor hem, die men het diepst bemint en wie men het meest schuldig is? Zich hem rugwaarts te moeten naderen met afgewend gelaat, om zijn schande niet te moeten aanzien? Maar welke zaligheid is groter dan die, hem te mogen beminnen, zoals een zoon dat wenst? En als dan het geluk meebrengt, dat men trots op hem zijn mag, omdat hij de enige uitverkorene is, groot boven allen, de

sterkte van het volk, de trots van het vaderland, geprezen tijdens zijn leven, glorieus in de herinnering. Gelukkige Salomo, dat was uw lot!...

Zo leefde Salomo gelukkig, bij de profeet Nathan. De kracht en de grote werken des vaders bezielde hem niet tot daden, want daar vond hij geen gelegenheid toe, maar ze bezielde hem tot bewondering en de bewondering maakte hem tot dichter. Maar was de dichter bijna afgunstig op zijn held, de zoon was zalig in de overgave aan zijn vader.

Toen bezocht de jongeling eens zijn koninklijke vader. In de nacht ontwaakt hij, doordat hij beweging hoort, waar de vader slaapt. De angst grijpt hem aan, hij vreest, dat daar een booswicht is, die David wil vermoorden. Hij sluipt naderbij – hij ziet David in de verbrijzeling des harten, hij hoort de kreet der vertwijfeling van de berouwvolle ziel.

Onmachtig zoekt hij zijn legerstede weer op; hij sluimert in, maar hij vindt geen rust. Hij droomt; hij droomt, dat David een zondaar is, verworpen door God, dat de koninklijke majesteit Gods toorn over hem is, dat hij tot straf het purper moet dragen, dat hij gedoemd is tot heersen, gedoemd de zegen des volks aan te horen, terwijl de Goddelijke Gerechtigheid in het verborgene het vonnis over de schuldige velt, en in de droom vermoedt hij, dat God niet de God der vromen is, maar der goddelozen en dat men een zondaar moet wezen om Gods uitverkorene te zijn, en de verschrikking van de droom ligt in die tegenstrijdigheid⁸.

Hij zag zichzelf als Antigoné, de dochter van Oedipus.

I 2

Hij schrijft: "Wanneer wat in het verleden ligt toestemming heeft gekregen om te worden wat het is nl. iets wat in het verleden ligt, wanneer de mens het achter zich laat om op de goede weg te gaan, en niet te veel naar achteren omziet, wordt hij zelf langzamerhand een ander en daardoor wordt het verleden bijna ongemerkt anders en op het laatst passen ze bijna niet meer bij elkaar: het verleden verdwijnt tot een ietwat onbestemd iets, het wordt een herinnering. En de herinnering wordt minder en minder vreselijk, ze wordt stiller, ze wordt zacht, ze wordt weemoedig en in elk van deze bepalingen is het alsof ze verder en verder van iemand af komt te staan en op den duur wordt het verleden hem bijna vreemd en begrijpt hij bijna niet eens meer hoe het toch mogelijk was, dat hij zich zozeer misging of vergiste. En hij hoort wat de herinnering daarvan vertelt, zoals een wandelaar een sage verneemt in een ver land. Maar de terugval leert iemand weer te begrijpen hoe het mogelijk was. Ja, ook de angst voor de terugval, wanneer die plotseling ontwaakt! Al zou het maar om een klein ogenblik gaan: de angst weet er gebruik van te maken en ziet kans wat in het verleden gebeurde levendig tot een werkelijkheid te maken in het nú, niet als een herinnering, maar als iets dat in de toekomst ligt en ons schrik aanjaagt..."

De verhouding van vader en zoon

- Het is natuurlijk niet helemaal zeker, maar